

KIS LAP

NÖVÉNYTANI FŐLADVÁNY.

Mondjátok meg: mi az, amit ez a kis barátunk a kezében tart s mit csinál vele?

A HEGYTŐI TÖRPEK.

— Rege —

Izabella nénitől.

(Vége.)

BE most az volt a nagy kérdés, hogy hol találják? mert ama hely a hegyszakadás következtében teljesen össze volt rombolva. Míddön kosaruk megtelt, mélyebben hatoltak be az erdőbe a víz messze elható zajgása után, s végre a sötét hegy-nyilásnál állottak. Erősen dobogott szívök, de Gunda bátorságot vőn, bátyját kézen fogá s most mindketten hangosan s ünnepélyes hangon kiálták:

„Öreg törpe, jer elé
A sötét barlang felé!
Nagy a gondunk, bánatunk,
Jer és segíts hát rajtunk!”

Aztán a patak mentén még kissé föllebb mentek és mit pillantottak meg?! A patak partján — ott ült hamuszín törpéjük, épen úgy mint egykor, kalapáccsal kezében s követ tördelve apró darabkákra. Mosolyogva s barátságosan biccentett feléjük fejével, mintha csak tegnap váltak volna el egymástól. Mellette ismét színes golyócskák heverték, s így szólalt meg:

„Ej, hát elvégre megjöttetek? soká megfeledkeztetek az agg törpéről! De most vigan leszünk, ugy-e Jani? Nézzétek csak, mit készítettem számotokra.”

Elvezeté őket egészen a víz szélére, s egy különös készületre mutatott, mely egy kis malomkerékhez hasonlított, mint azt a gyermekek a vízre bocsátani szokták. Magas póznákon egy vályu feküdt, melybe a patak beleszorult, be le-

hetett zárni meg kinyitni is, és ha kinyitották, a víz egy kettős körlapot forgatott nagy gyorsasággal. A csatorna bezártával a körlap is megszűnt forogni. Az emberke már most szétemelé a két körlapot s ime, ott feküdtek egymásra illő körökben a készülő félben levő kő-golyócskák. A törpe aztán így szólt:

„Igy! most tegyük össze ismét, hadd járjon újra a malom. Holnap, ha ismét eljöttök, nézzetek golyóitok után akkorára egészen elkészülnek. A kalapáccsal való faragás nagyon fárasztó, így sokkal gyorsabban megy. Nektek ajándékozom e kis golyó-malmot, nem felejtettem el, mily jók voltatok irányomban.”

Alig hogy e szavakat mondá, fejére húzta csuklyáját. Ismét köd környezte a gyermekeket és a szürke törpe eltűnt. Itt álltak már most segélytelen és tanácstalan, mint azelőtt. Nem is volt érkezésök ügyeket előterjeszteni, de másnapra biztatgaták egymást. Eközben a körlap vigan forgott a vízben, Jani melléje ült s alig tudott megválni tőle. Ujongva mondá: „Miénk a malom! Én vagyok hát a molnár és te a molnárnő; hajahaj! uj jú jú!”

Gunda dorgálá Janit ujongása miatt s neheztelőleg szólt: „Hogy lehetsz oly viga, mikor atyánk s anyánk otthon szomorúsággal vannak eltelve! Jer, menjünk a városba; hosszú út ám az, s ha kenyér nélkül jövünk haza, böjtünk lesz, soványabb mint nagypénteken.”

Jani kissé vonakodva követé s előbb megtölté zsebeit golyócskáival. Valósá-

gos Isten áldása volt eprőkön; mindennütt kaptak érte kenyeret és lisztet s egy előkelő családban a gyermekek kíváncsian előjövén, Jani megmutatta nekik golyóit. Számos kezecke nyult azonnal utánuk s csengő pénzzel vásárolták meg. „O, hozz még többet!” kiáltának s azonnal elkezdének a golyócskával játszani.

Ez aztán kellemes, vig hazatérés volt. Csak atyjuk sohajta fel: „A kicsinyek keresik kenyerünket s én nyomorék vagyok, semmire sem alkalmas! Csak tudnám, mihez fogjak, mert a favágásnak vége, annyira már soha sem lábadok fel többé.”

Jani és Gunda elbeszéltek, mi minden történt s ismét ujongott a fiú:

„Én vagyok a golyó-molnár és Gunda a molnárnő!”

Erre szemeit mereszté az atya s elgondolkodott; egész estve nem szólt aztán semmit.

Másnap reggel ujjalag elment a testvérpár szamóczát szedni s aztán a csörgedező patacskához; de a törpe nem volt ott, csak nagy rakás kövecs feküdt azon a helyen. Legalább háromszor mondák el versöket. Hiába! a törpe csak nem jelent meg. Most beállítá Jani a malmot s oh öröm! körülbelül 24 darab golyó feküdt készen. Kivette a nedves vályuból, uj kődarabkákat tett alá s újra megindítá a malmot. Azután a városba siettek s az Isten áldása követé őket: a szamócza és golyócska jó keletnek örvendtek.

Otthon mindent elbeszéltek most is mint mindig, s atyjok így szólt:

„Holnap elkísérlek titeket a malomhoz, annyira csak bírok menni, ha lassan mentek.”

Ez megtetszett a gyermekeknek s másnap reggel mindhárman utnak indultak. Versökkel elő akarák varázsolni a törpét, de ez nem jött elő; hanem igen jót nevetetett a hegy-nyilásban s az atya megemelte kalapját. Büszkén s örömtelten mutaták meg neki malmukat a gyermekek; atyjok csodálattal nézegeté s a sok gondolkozás miatt szóhoz sem juthatott.

Mig Jani és Gunda ismét epret keresni mentek s a városba rándultak, a favágó mindig a golyó-malom mellett ült s csak néhány óra mulva kiáltott fel:

„Ugy van, megvan! A jó öreg törpe segíteni akar rajtunk s nekem utbaigazítást ad ezzel, mitévő legyek jövőben. Ennek a mintájára egy golyó-malmot készítek, s minden nyomorúságnak vége.”

Midőn Jani és Gunda hazaértek, oly vidám arcokat láttak, mint ezelőtt soha. Atyjok elmondá nekik, mit gondolt s Jani ugrándozott örömeiben:

„Igen, a törpe megtartotta szavát, megadta ajándékát.

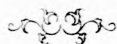
Amint a favágó tervezgeté, úgy is történt. Egy nagy golyó-malmot állított fel, mert birt annyi ügyességet a faragcsálásban s okos ember is volt. A golyójáték csakhamar a legkeresettebb s legkedvesebb játék lőn, a márványgolyók az egész környéken kézről kézre jártak, országból országba gurultak. A golyómolnár közbecsülésre emelkedett

és vagyonhoz jutott, s mindezt jó gyermekeinek köszöné, mert a jó gyermek áldást és javakat szerez szüleinek.

Sok vidéken, hol alkalmas kő volt található, utánzák a malmos gazdát; a legczirább színű golyócskák kerültek elő s még a fazekas is égetett golyókat agyagból; ezek persze a leghitványabbak voltak. De a törpe áldása ezeket is követi, mert ahol csak békés gyermekek játszószék e játékot, mindenütt örömteljes az.

És most már véget ért elbeszélésem. A ki nem hiszi, menjen el s nézze meg a golyómalmot s kérdezősködjék utána. Mostani gazdája bizonyosan egyik dédunokája Janinak.

S ha talán épen rege volna is, mégis sok igazság rejlik benne, csak keressétek fel, kis olvasóim!

KÁROLY URFI HATODIK KALANDJA.

INTEGY két mérföldnyire a városkától, melyben Károly lakott, volt egy mulató hely, kellemes, árnyas liget közepén, hova a város polgárai vasárnaponként kirándulni szoktak,

mert ott a korcsmáros kitűnő bort mért és jó gulyásos hust meg paprikást adott vendégeinek. Gyalog persze bajos lett volna oly messze sétálni, kocsija meg nem volt mindenkinek; hanem ezen a bajon segített atársaskocsi — omnibusz, — mely néhány krajczárért oda és visszaszállítá a mulatózókat.

Károlynak régi vágya volt, hogy egyszer e társaskocsin uraskodva rándulhasson ki a ligetbe; hanem

BÉKE ES HÁBORU.

(Lásd a 94. l.)

Béke.

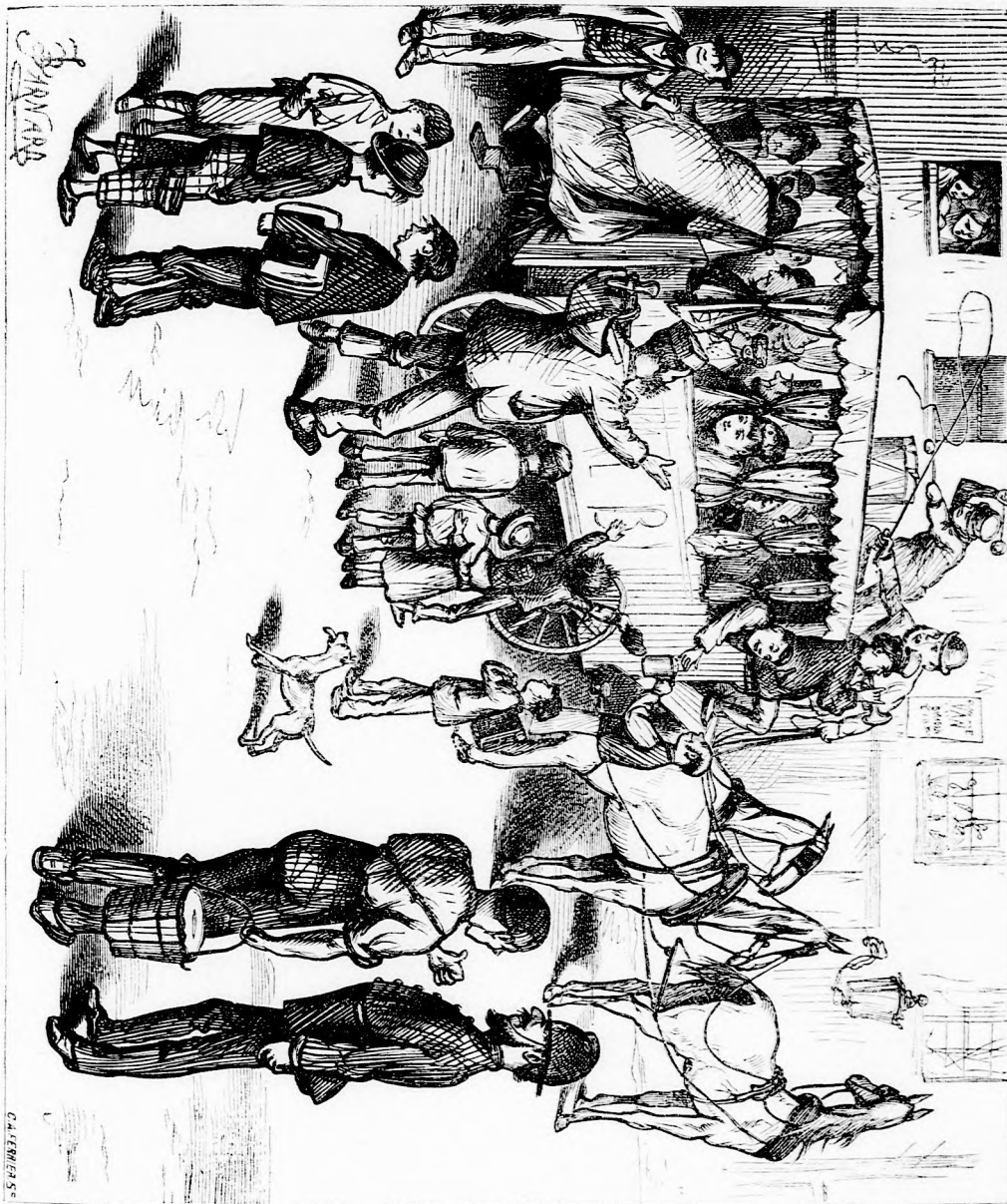

Háboru.

pénze nem volt hozzá. Képzeltetni tehát, mekkora volt öröme, mikor egyszer véletlenül kilátása nyílt e kirándulásra. Amint tudniillik egyik pajtásánál lá-

togatóban volt, annak apja így töprengkedett:

„Ejnye, de nagy alkalmatlanság már ez! Sógorom, a ligeti korcsmáros

„BENT AZ OMNIBUSZBAN MÁR MINDEN HELY EL VIT FOGLALVA.” (Lásd a 186. l.)

egy öntöző kannát kér kölcsön... ennek kedvéért már csak nem mehetek magam; és nincs kivel küldjem.“

„Elviszem én, Tóni bácsi!“ kiáltott közbe Károly gyorsan.

„Elviszed? De nem való ám ilyen szeleburdi vitéznek egymagában olyan messzire menni. Adnék ugyan pénzt a társaskocsira, de ottis sok mindenfele ember jár...“

„Ne féltsen engem, Tóni bácsi; majd gondoskodom én magamról.“

És úgy lett. Vasárnap délelőtt, miután mamájától engdélyt kapott, Tóni bácsitól pedig pénzt: dobogó szívvel megjelent a társaskocsi indulóhelyén. A kocsi már indulásra készen állott, a kocsis a bakon ült s mellette két muzsikus, kiknek egyike a vasárnap örömeire be-befujt trombitájába, míg a másik egy dobot pörgetett. (Lásdképe a 85. lapon.) Bent az omnibuszban már minden hely el volt foglalva s Károly csak nagynehezen tudott magának helyet szorítani s annál kényelmetlenebbül ült, mert a nagy öntöző-kannát is kezében kellett tartania

Már épen indulni akart a kocsis, mikor lelkendezve közeledett egy ropant széthízott, termetes asszonyság és minden áron be akart még jutni a kocsiba. Hiába mondták, hogy már nincs hely, a kövér asszony fölkapaszkodott s a nehézkes kocsi aztán megindult.

Hanem míg kint a bakon a kocsis ostorát pattogató, a muzsikus pedig dobolt és trombitált, bent a kocsiban megszűnt a béke. A kövér asszonyság

hasztalan tett kísérletet, hogy leüljön; oly szorongás volt már különben is, hogy épenséggel lehetetlen volt számára helyet csinálni s ő végre, ámbár tudhatta volna, hogy nincs igaza, mert erőszakosan tolakodott be, mérgesen mondá:

„Bizony nem szép, hogy itt annyi fiatal ember ül s egyik sem ad helyet egy öreg asszonynak. Hallja-e, ifiuracskám“ — és Károlyra mutatott, — „maga bizony fölállhatna.“

„Szívesen,“ felelt Károly; „de aztán hová legyek? Állóhely itt a kocsiban nincs, a viteldíjt pedig már megfizettem, tehát ki nem szállhatok.“

A kövér asszony mérgesen felelni akart, de épen e pillanatban a kocsi egy nagy kátyuban megzökkent s féloldalt billent, a kövér asszony pedig egyenesen Károly ölébe pottyant, úgy hogy egészen eltemette szegényt. Károly nagyot kiáltott s csak a szomszédok segítségével sikerült a kövér asszonyságot ismét lábra állítani és eltemetve volt Károly barátunkat kiszabadítani, Szerencsére nem történt semmi baja, csak az öntöző-kanna csöve görbült el. Ámbár Károlynak lett volna oka panaszra, nem szólt semmit; ellenben a kövér asszony ugyancsak mérgeskedett és szidta Károlyt, hogy a kanna megsértette. Mintha nem ő maga lett volna oka, ha megsérült!

Hanem ezzel a kocsiban ülők figyelmét a kannára irányzá s többen föl szólaltak, hogy ez nem való be a kocsiba, ki kell tenni a kocsishoz, a bakra. Károly tiltakozott ez ellen, mert a kocsis nem vigyázna a kannára, még elveszne.

„No, hát ülj te is a bakra“ szolt egyik utas. „Ilyen fiatal vitéznek elég jó hely az.“

A többiek is ebben a nézetben voltak s addig lármáztak és fenyegetöztek, míg végre Károly, nehogy erőszakosan kidobják kánnájával együtt, beleegyezett s kiült a bakra a kocsihoz és a két muzsikushoz. Szinte kékültszöldült haragjában, de némileg vigasztalta az, hogy a bent ülők keservesen bünhödnek, mert ha szűk volt a hely már akkor is, mikor ő, Károly, a vézna kis fiu ült köztök: nagyon természetes, hogy ha az a kövér asszony leült, úgy összeszorította a többieket, mint a heringet a hordóban.

Ez a vigasztalás azonban mindössze sem sokat ért, mert kint a bakon is majdnem épen úgy ültek; szűk hely volt az négy ember számára. Hanem ez még a kisebbik baj volt; nagyobb volt az, hogy a nap iszonyuan sütött s nem lehetett semmit tenni ellene. Szegény Károly azt hitte, hogy megsül s néha társaiba kellett kapaszkodnia, hogy ajultan le ne bukják.

Igy mentek jó darabon, míg egy kuthoz értek, hol a lovakat itatták. Itt Károlynak az a jó ötlete támadt, hogy az öntöző kannát megmeríté vízzel s utközben aztán majd ivott egy-egy kortyot, majd arcját, kezeit mosta és így könnyebben tűrte a szörnyü hőséget. Közben pedig, hogy ölében ne kelljen tartania a vízzel teli nehéz kannát, hátra a kocsi tejére tetette.

Egyszer, amint hátranézett, észre-
vevé, hogy a kanna fut; rég nem használták, lyukas volt a feneke s a víz

most végigfolyt a kocsi tetején. A kocsi pedig már szintén régi, rozszant portéka volt s a teteje több helyt meghasadozott. E hasadékokon át a víz szépen becsorgott a kocsi belsejébe. Mikor Károly ezt látta, — mi tagadás benne, — egy kis káröröm szállta meg, mert jól tudta, hogy a bentülőeknek épenséggel nem lesz valami kellemes dolog, hogy víz csorog, a nyakukba és ünneplő ruhájokra.

Valóban, bent a kocsiban nagyon furcsa dolgok történtek. A roppant hőség miatt a kocsiablakon levő függönyöket lebecsáták, hogy a nap ne süssön be, így tehát nem látták, milyen idő van odakint. Mikor az első csöpp víz becsört, egyik utas ijedten fölkiáltott:

„No, ez szép dolog! Esik az eső!“

„Azt vártam,“ szolt egy másik, „tulságos is volt már a hőség, okvetlenül kellett zápornak következni.“

És csakugyan egész zápor omlott be a kocsiba; az asszonyok sikoltoztak s főleg az a kövér asszony jajgatott, mert épen az ő feje fölött volt a legnagyobb lyuk s vastag sugarakban hullott a víz a nyakába, fejére, úgy hogy nemsokára igazán annyira átázott, mintha egy óráig esőben állott volna.

Végre elért a kocsi a ligethez s az utasok kiszállván, bámulva látták, hogy szép derült nap van.

„Ilyen a nyári eső,“ szolt a kövér asszony, „megmossa az embert s elmulik, mielőtt jóformán észrevehetnők.“

Károly hallotta ezt s nagyot nevetett, — de óvakodott szólani s szaladt a kannával a korcsmároshoz. Aztán jó félóráig játszott a ligetben, kergetett

pillangót, szedett vad virágot s végre megindult a társaskocsin visszafelé.

Hazamenet nem csorgott többé a zápor az utasokra, először mert már kanna nem volt, és mert Károly békében ülhetett a maga jogos helyén bent a kocsiban és ha őt nem bántották, ő sem bántott senkit sem.

FÖNT ÉS ALANT.

(Képpel a 96. l.)

AKÁRMILYEN szegény vagy is,
Eb és galamb jó barátod —
S itt egy királykisasszonynak
Az ólén, a karján látod.

Mert a hűség, a szeretet
Ezen kedves jelképeit,
Kunyhóban és palotában
Mind egyaránt dédelgetik.

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

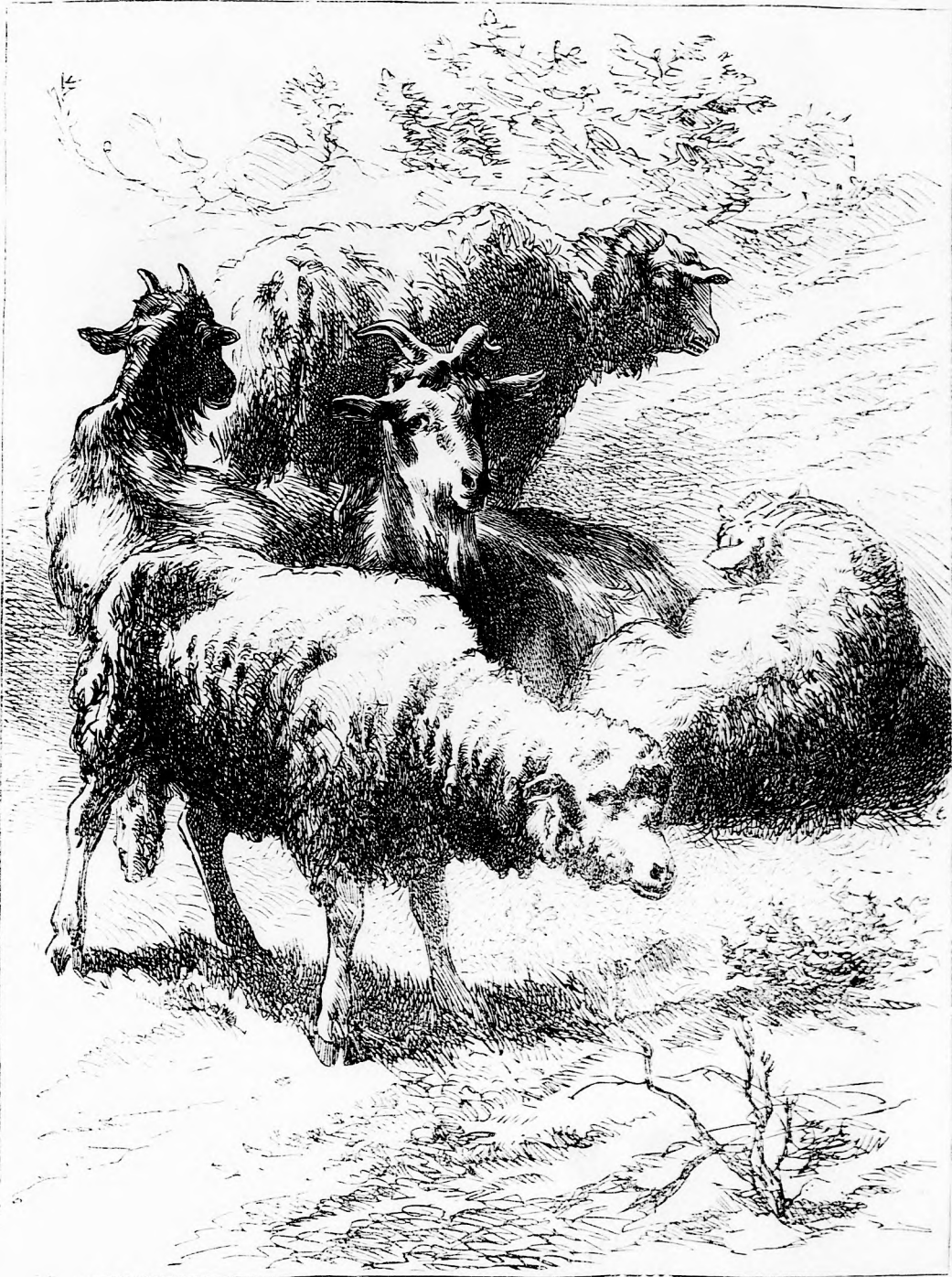
A vidra.

ÜGYES halász a vidra,
Ráles pontyra és csikra,
Folyóparton lyukban él,
Ha fekszik is — nem henyél.

A halacsát mind lesi
S mihelyt észre is veszi,
A lyukából kiszalad
S hopp! — megfogja a halat.

Sokszor, míg ő így halász —
Őt lesi meg a vadász.
S rá is lő a vidrára:
Bőre becses, jó drága.

JÓ BARÁTSÁG. (Lásd a 90. l.)

MÁJUSI KIRÁLYNŐ.

(Képpel a 92. l.)

HAKSOG a trombita,
Dúdol a fuvola,
Pereg a dob,
Kop, kop, kop.

Itt van a máj hava,
Fejdelem asszonya
Úl a csacsin,
Bum, radacsin!

Királyi asszonyka
Fején szép korona.
Drága köve
A gyöngyike.

A lobogót viszi
A vig bohó Misi.
S az űrsereg
A sok gyerek.

Harsog a trombita,
Dúdol a fuvola,
Dobszó pereg,
Nagy éljent rávisít
A sok gyerek.

JÓ BARÁTSÁG.

(Képpel a 89. l.)

HA ESŐ jön: kecske, juh
Szomorú
Csupa bú
S jó szomszédkint összebú.
Mihelyt oszlik a boru
S nem zeng égiháboru:
Szerte futos kecske s juh
Nem kesereg,
Vigan mekeg,
Árokparton meglegelget,
Jó kedvében ugrik egyet,
Ujuju!

BÁTOR FERIKE.

„OH, MAJD meglátod, mi leszek én, ha majd nagyra nővök!“ szolt Ferike, midőn egy szép tavaszi napon a kertben sárkányt eregettek föl a szomszéd bácsiéktől ájtött Gyulával.

„Én bizony nem tudom, mi lesz belőled,“ felelt Gyula nevetve. „Sőt még azt sem tudom, hogy magamból is mi fog válni. Messze van még az.“

„De én már tudom, mi leszek. Katona, vagy pedig vadász, — oh, az olyan szép, vadászni az erdőben! Gyuri bácsi, mikor néha meglátogat, olyan érdekes vadászkalandokat mesél medvéről, farkasról. Én is híres vadász akarok lenni.“

„Hátha megesznek a farkasok“, szolt Gyula nevetve.

„Engemet bizony meg nem esznek, mert én nagy és erős leszek, nem is fogok egykönnyen megijedni, mert a vadásznak és katonának bátornak kell lenni.“

„No no! Bizony megijednél ám, ha ugy éjszaka hirtelen elédbe toppanna egy nagy bozontos medve.“

„Nem biz én“, felelt Ferike, hanem ezuttal már nem oly határozottan, mint

előbb, mert megpillantá mamáját, ki ott sétált a kertben s hallotta a beszélgetést.

Ferike vajmi gyakran mutatkozott olyan vitéznek, a milyennek Gyula előtt kérkedett. Az igaz, hogy még alig mult hét éves, hanem mégis már derekabb legény lehetett volt, mint a milyen valósággal volt. Csufolták is pajtásai, hogy „roszabb, mint egy kényes kis leány.“ Ha játékközben megütötte magát, sirva szaladt a szobába, mintha halálosan megsebesült volna; sőt még reggelenként is, mikor fésülték és mosdatták, rendszeren pityergésre fakadt.

Sokszor fölteste ugyan magában, hogy ezentul vitézebb lesz s egy izben, mikor megvágta ujját, csakugyan sirás nélkül ment mamájához s kérte, hogy kösse be a sebét; összeszorította fogait s visszafojtá könyeit, mintha semmi baj sem volna, pedig bizony jókora vágás volt. Látni való tehát, hogy Ferikében meg volt az akarat a javulásra.

Volt azonban egy rossz szokása, melyet semmikép sem tudott elhagyni, az tudniillik, hogy este, ha lefeküdt, világért sem maradt sötét szobában; ott kellett égni a gyertyának hiába, míg Ferike elaludt. Pedig ez nem is volt mindig így, hanem csak a mult ősz óta, midőn egy napon nagyon megijedt. Ez így történt.

Ferike bátyjához, a tizenhárom éves Sándorhoz látogatóba jött több pajtása s este a kertben mulattak sétálva és dalolgatva. Volt pedig a kertben egy régi kastély omladéka, melyről mindenféle kísérteries mese keringett. A

gyermek nem igen hitték a meséket s bátran járkáltak a romok között. Egyik fiunak azonban eszébe jutott az a rossz tréfa, hogy megijeszti a kis Ferikét; szerzett valahonnan egy nagy fehér lepedőt s a mint Ferike ott ült a fal-omladékon, hirtelen eléje toppant a hosszú, fehér ijesztő alak. Ferike nagyot sikoltott rémültében s eszméletlenül rogyott össze; bevitték s mikor magához tért, megmagyarázták neki, hogy hiszen csak tréfa volt. De ez mind hiába volt! ez időtől fogva nem birt erőt venni félnkségén s mamája kénytelen volt minden este égve hagyni mellette a gyertyát.

Mikor ozsonnára bement Ferike, nagy zavarral vette észre, hogy mamája mosolygva néz reá. Akadozva kérdé tehát:

„Kedves mama . . . bizonyosan hallotta . . . mit beszéltem ma Gyulával . . .?“

„Hallottam mindent.“

„És . . . és azt hiszi, kedves mama . . . hogy belőlem soha semlesz bátor, nagy férfi . . .?“

„Tudod, fiacskám, az még nem lehetetlen; hanem hogy bátor nagy férfi lehess, előbb bátor kis fiunak kell lenned.“

Ferike belátta, hogy ez teljesen igaz és szive mélyéből kívánta, bár csak már kissé bátrabb tudna lenni s például este el tudna gyertya nélkül is aludni. Gondolkozová lett s este felé, mielőtt még sötét lett, beosont a kis szobába, melyben egymaga szokott aludni. Gondosan körülnézett, megvizs-

gált minden zugot, még az ágy és szekéreny alá is betekintett. Nem látott sehó semmi gyanus dolgot. Aztán ilyenformát gondolt:

„Furcsa! Most nem félek, pedig szintén magam vagyok itt, csak úgy mint mikor lefekszem. Pedig a szoba este is épen olyan mint most, egészen mindegy, akár sötét van, akár világos. Nincs semmi gyanus ijesztő.“

Aztán Gyuri bácsira, a hires, bátor vadászra gondolt, kinéha megszokta őket látogatni. „Ugyan nevetne Gyuri bácsi, ha tudná, hogy olyan vitéz férfi akarok lenni, a milyen ő, — és nem merek sötét szobában maradni.“

Még egyszer jól megvizsgált minden zugot, aztán kiment s erősen elszántnak látszott valami nagy lépésre. Esteli után, midőn lefeküdt s mamája megcsókolta, Ferike megszólalt:

„Jó éjt, kedves mama! Hanem kérelek . . . oltsd el a gyertyát . . . már nincs rá szükségem.“

„Ez már derék dolog, fiacskám,“ szólt a mama mosolygva. „Igy csakugyan hinnem kell, hogy még bátor kis vitéz válik belőled.“

Ferike roppant büszke volt e szavakra; de mikor mamája kezébe vette a gyertyát és kivitte, bizony Feri barátunknak kissé összeszorult a szive s ha valaki láthatta volna a sötétben, bizony nagyon komolynak látta volna a kis fiu arcát. Mindenféle rémes gondolatok cikáztak fejében s már-már kiáltani akart, hogy a gyertyát hozzák vissza; de ekkor eszébe jutott délutáni beszéde s nagy elszántsággal be-

fordult a falhoz és — nem sokára szépen elaludt.

Másnap reggel, mikor fölébredt, egészen büszke és elégedett volt, hogy bolondos féltékenységét ily fényes sikerrel legyőzte s mert a papa és a mama még meg is

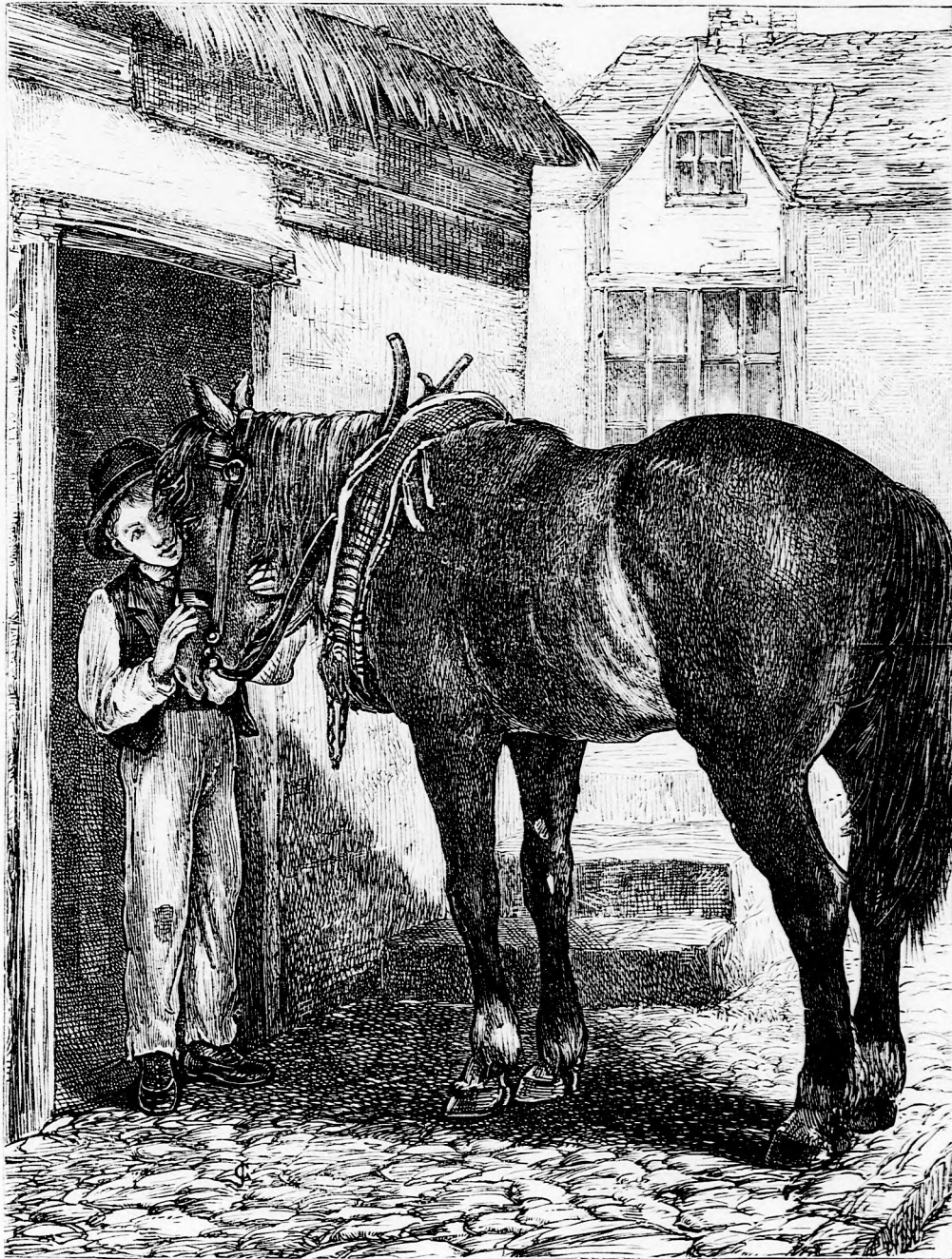
dicsérték, erősen föltette magában, hogy tovább halad ezen irányban. Ugy is tett — és szinte csodálkozott, milyen könnyű dolog ez s nem sokára magamagát nevette, hogy olyan oktalanul félték tudott lenni

Mikor néhány héttel később Gyuri bácsi ismét látogatóba jött, Ferike már nem félt a szeme közé nézni s egy este be is bizonyította, hogy most már tultesz

(Folytatása a 94. lapon.)

MÁJUSI KIRÁLYNŐ. (Lásd a 90. l.)

A HAZATÉRT KEDVENCZ (Lásd a 95. l.)

(Folytatás a 92. laphoz.)

akármelyik bátor kis pajtásán. Gyuri bácsi t. i. épen lefekvés előtt, tehát már jó későn, így szólt:

„Ejnye! Nem találok a könyvet, melyet délután olvastam. Pedig most este az ágyban végig akartam olvasni.“

„Én tudom, hol hagyta,“ szólt Ferike. „Elhozzam, Gyuri bácsi?“

„Hozd el, kis öcsém.“

Ferike kiment a szobából, aztán le a lépcsőn, ki a házból az udvarra s onnan a kertbe, ámbár olyan sötét éj volt, hogy az orra hegyét sem látta. A könyv a kertben a romok közt levő padon feküdt, Ferike látta, mikor Gyuri bácsi ott olvasta és letette. Egyenesen oda tartott tehát s ámbár ez épen az a hely volt, a hol hajdan oly szörnyen megijesztették, Ferike erre nem is gondolt, hanem vígan füttyörészve megkereste a könyvet és bevitte Gyuri bácsinak.

„Hol volt a könyv?“ kérdé Gyuri bácsi.

„Kint a romoknál a padon,“ felelt Ferike.

„Éste mertél egymagadoda menni?“

„Oh, hát mért ne?“ szólt Ferike, nagyon egyszerű dolognak tartván az egészet.

„De már látom, hogy ember lesz belőled, kis öcsém.“ szólt Gyuri bácsi, megveregetve Ferike vállát. „Azt szerettem, ha a kis fiu bátor, nem ijed meg akármi csekélységtől; a félelem később gyávasággá nő s a gyáva ember semmire sem való e világon; ellenben

a bátorszivü könnyebben győz még az igazi veszedelmeken is.“

És csakugyan beteljesedett, amit Ferike akkor a kertben mondott: bátor, derék férfiú lett belőle.

BÉKE ES HÁBORU.

(Képekkel a 84. lapon)

SZÉP dolog a béke, az tagadhatatlan. A rózsát meg kell öntözni, mert hát különben mire való volna az öntöző kanna? Földet is kell hordani, mert mire egyébre való az a kis taliga? A kapa meg az ásó pedig világosan azt kívánja, hogy ássanak és kapáljanak vele, és egyáltalában mezőn, kertben dolgozni kell; hogy pedig dolgozni lehessen, békének kell lenni.

Az ám! de az ember csak akkor marad békeben, ha nem bántják és csak akkor nem bántják, ha fének tőle, ha tudják, hogy kész a háborura. Ezért van a világon a puska (habár csak fából) meg a dob, trombita és más harczai eszközök és ezért gyakorolják magukat kis vitézeink oly buzgón a fegyverforgatásban. Nem is tanácsolom az ellenségnek, hogy betörjön a kertbe és bántsa Rózsika virágait, — mert Laczi meg Pali és Gyuri ugyancsak kiporolná a kabátját, úgy hogy másodszor bizonyosan nem jönne látogatóba.

ÜGYES VÁLASZ.

— Nálatok miért nem változik a divat oly sűrűn mint nálunk? kérdé egy európai hölgy a örök nejét.

— Nem szeretjük az olyan szokást, mely arra bírja az unokát, hogy nagyapja s nagyanyja viselete fölött nevéssen.

A HAZATÉRT KEDVENCZ.

(Képpel a 93. l.)

MEGÉRKEZTÉL hosszú utról,
Itt vagy megint, jó lovam?
Megjöttél Beregből, Ungból?
Te vagy, pejkom? Komolyan?

Láttál sokat, láttál szepet?
No beszéld el mind nekem.
Láttál ugy-é sok vidéket,
Voltál hegyen, tengeren!

Mondd el, kikkel találkoztál?
Milyen arra a világ?
Beszéld miket tapasztaltál —
Hisz a távol vajmi tág!

No te buta! Semmi válasz?
S bizony nem is várhatok.
Türelmetlenkedve állasz
S kéred már az abrakot.

TRÉFÁS KÉRDÉSEK.

Ki ül a király előtt magas trónuson és föltett kalappal?

(*In uokno u bakor, mikor u kocisac, mikor u il*)

I és U között mi a különbség?

(*Upen ti betu*)

A buzavirágnak voltaképp milyen is a színe?

(*Azt vélnéd hogy kék; pedig szőszertüti er-telemben a buza virágja zöldes-fehér.*)

A „Kis Lap“ VII. kötet 1-ső számában foglalt történelmi talányok megfejtését utólag beküldte még Gerzanits Gyula.

A „Kis Lap“ VII. kötet 2. számában foglalt bibliai földvány megfejtését utólag még beküldték: Bibó Károlyka, Kohn Vilmos, Rappensberger Endre, Ridler Erzsike és Ilonka, Kispál Mihály (tollhibából irtál Izraelt Izsák helyett), Kohn Gizella és Béla.

A 4. számban foglalt találós mesék megfejtése a 7-ik számban.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Miklós Aladár. Nem állhatom meg, hogy gyönyörű irásodért itt nyilvánosan meg ne dicsérjelek. — **Gf. Lázár Etelka.** A talány ügyes, de közlését tiltja szerénységem. — **Vác, V. G.** A név közlése a lapunkban fölvetett elv ellen vétene. Csak mutatványoknál teszünk kivételt. Lapot küldtünk volna, de nem tudtuk hová? A többire nézve magán uton. — **Unátyinezky Nina.** Korodban szokatlan verselési ügyesség, de a nyilvánosság elé még nem való. Csak hadd ériék még egy kissé. — **Medgyesről** levelezési lapot kaptam névalírás nélkül s így nem tudhatom, kinek válaszoljak? — **Dr. Frank urnak, Fegyvernek.** H. L. német lapot szerkeszt. Az arczképet átszolgáltattuk. — **Viezner Miksa.** Sok a kifogásom ellened, kis ember. Már intettelek, hogy a magyar nem elől, hanem hátul írja a keresztnévét; aztán te Miksa vagy és nem Maximilián (Maximillián még kevésbé); harmadszor a talányt csak leirtad de nem fejtetted meg; végül én magyar lapot szerkeszték s te egy egészen más, német lapnak szóló német föliratu levelet küldöttél. Vigyázz arra, amit cselekszel. — **Boga Károly.** Az ellen, van-é nincs-é valami betű a név előtt, sohasem szóltam; szükségesnek e jelzőt csak akkor tartom, ha sok a hasonló nevű s így könnyen eshetik tévedés. Levelezési lapon írni egyáltalán nem vét a tisztesség ellen. Az eddig érkezett földvány mind kusza volt; a mostaniban nincs hiba, de verselése túlkényelmes. Emberek: léleknek-féle rim nagyon olcsó. — **B. Kaldrovits Géza.** Ezen közlőnynek „Kis Lap“ a neve. — **Bugyi Miska** gondatlanul irt, hányt-vetett levelét el sem birtam olvasni. — **Horváth Bertha.** Biz az méltatlan eljárás volt R. B-től. Titeket rágalmozott, engem rászédett, az igazságot megbántotta — s mindezt anélkül, hogy magának elégtételt szerzett volna, mert ime kiderül, hogy a ti munka-egyletetek és kis körötök él és virul s ohajtom is, hogy soká éljen es viruljon.

KIS ÉRTESETŐ.

Kis gyűszűbe szorítva Horkai bácsitól megjelent Pest-Pilis Solt megye földleírása. Különösen pestmegyei gyermekre nézve érdekes, de a mulatságos tankönyvecskét a más megyebeli lányok s fiúk is bátran tanulathatják, mert e megye nem csak része, de szíve is a hazának.

„Művész a palatáblán.“ Ez czime egy kis gyűjteménynek, mely könnyen felfogható, utánozható és mulattató 16 rajzmintából áll, melyekhez 1 lábla s fehér irla van mellékelve. Kiadja Czéh Sándor Győrött. Kapható minden könyvkereskedésben. Ára 80 kr. Ajánlhatom.

F. b.

FÖNT ÉS ALANT. (Lásd a 88. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyvmdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.